

Visoki upravni sud Republike Hrvatske

UDK 347.998.85(497.5)(094.8)
351.94(497.5)(094.8)

POSTUPANJE GRAĐEVINSKE INSPEKCIJE U SLUČAJU KADA JE OBJEKT UPISAN U ZEMLJIŠNE KNJIGE

Čl. 300/1. podst. 2. Zakona o prostornom uređenju i gradnji (NN 76/07, 38/09, 55/11 i 90/11)

U primjeni Zakona o prostornom uređenju i gradnji građevinski inspektor ne može narediti uklanjanje građevine ako je ta građevina upisana u zemljišnoj knjizi, osim ako je u zemljišnim knjigama izvršena zabilježba da je ta građevina upisana bez uporabne dozvole (zaključak sa sjednice Imovinsko-pravnog odjela od 13. siječnja 2012.).

»Iz podataka u spisu proizlazi da je na predmetnoj parceli izvršen inspekcijski nadzor o čemu u spisu prileži zapisnik od 10. listopada 2008. Iz zapisa proizlazi da je na toj parceli izgrađena stambena građevina protivno građevinskoj dozvoli Općine Poreč, Odsjeka za građevinarstvo, komunalne poslove i stambene poslove od 3. travnja 1989. Tom je dozvolom odobrena gradnja stambenog objekta dimenzija 9 x 11,5 m, visine podrum, prizemlje i jedan kat, dok je utvrđeno da je izgrađena građevina tlocrtnih dimenzija 9 x 16,18 m, visine P+tri kata te je probijeno 10 novih otvora.

U postupku je nesporno utvrđeno da je izgrađena građevina većih tlocrtnih dimenzija od dopuštenih građevinskom dozvolom pa nisu osnovani prigovori tužitelja da je objekt nešto manje površine od one koju je naveo građevinski inspektor. Naime, tužitelj za svoje tvrdnje nije pružio nikakve dokaze, ali čak da su točne tužiteljeve tvrdnje, proizlazi da je zgrada znatno veće površine od dopuštene građevinskom dozvolom.

Tužitelj tvrdi da se nije moglo narediti uklanjanje zgrade upisane u zemljišne knjige.

Ti se prigovori tužitelja ne mogu uvažiti jer u primjeni čl. 295/2. citiranog Zakona građevinski inspektor ne može narediti uklanjanje građevine ako je ta građevina upisana u zemljišnoj knjizi, osim ako je u zemljišnim knjigama izvršena zabilježba da je ta građevina upisana bez uporabne dozvole.

Navedeno je stajalište zauzeto na sjednici Imovinsko-pravnog odjela ovog Suda 13. siječnja 2012.

Iz priloženog zemljišnoknjižnog izvoda od 21. studenoga 2008. proizlazi da je objekt upisan u zemljišne knjige s teretom neposjedovanja uporabne dozvole, iz čega proizlazi da je građevinski inspektor bio ovlašten provesti inspekcijski nadzor i odrediti mjere rušenja.«

Presuda, Us-8701/09-4 od 18. siječnja 2012.

MOGUĆNOST NALAGANJA UKLANJANJA GRAĐEVINE OBRTU

Čl. 1. Zakona o obrtu (NN 77/93, 90/96, 102/98, 64/01, 71/01, 49/03 – p. t., 68/07 i 79/07)

Građevinska inspekcija ne može narediti poduzimanje inspekcijskih mjera obrtu, već vlasniku obrta (zaključak sa sjednice Imovinsko-pravnog odjela od 2. srpnja 2010.).

»Iz spisa predmeta jasno proizlazi da je rješenjem o uklanjanju od 4. srpnja 2005. naređeno mesnici 'Ž' Senj, P. 28, uklanjanje rekonstrukcije dijela prizemlja postojeće građevine, na k.č. br. 487 i 486, k.o. Senj, поближе opisano u tom rješenju.

U spisu nema podataka je li ovršenik pravna osoba.

Ako su točni navodi iz tužbe da je riječ o obrtu pod kojim posluje tužitelj, tada je prvostupanjsko rješenje uistinu neizvršivo, jer obrt nema pravne sposobnosti, dakle ne može biti nositelj prava niti obveza.

Iz tih definicija jasno se razaznaje da obrt nema pravnu osobnost, jer on predstavlja obavljanje dopuštenih djelatnosti od strane fizičkih osoba (ili pravnih osoba) – obrtnika. Obrt nije i ne može biti stranka, već to može biti samo obrtnik.

Navedeni stav je zauzet je i u praksi ovog Suda zaključkom 6-Su-718/2010-3 od 2. srpnja 2009., prema kojem građevinska inspekcija ne može narediti poduzimanje inspekcijskih mjera obrtu, već vlasniku obrta.«

Presuda, Us-7080/2006-4 od 9. rujna 2010.

ODOBRENJE STALNOG BORAVKA

Čl. 47/1. t. 2. Zakona o strancima (NN 109/03, 182/04)

Za odobrenje stalnog boravka strancu uz uvjete određene čl. 47. Zakona o strancima potrebno je da stranac u Republici Hrvatskoj ostvaruje svrhu zbog koje mu je privremeni boravak odobren (zaključak sa sjednice Imovinsko-pravnog odjela od 16. studenoga 2010.).

»Iz podataka spisa predmeta dostavljenih Sudu uz odgovor na tužbu razvidno je da je tužiteljica, strana državljanka, podnijela dana 27. kolovoza 2004. zahtjev za odobrenje stalnog boravka u Republici Hrvatskoj.

Nadalje, iz podataka spisa predmeta proizlazi da je tužiteljica dana 30. srpnja 1989. sklopila brak s hrvatskim državljaninom M. H., koji ima prebivalište u Grižanama-Belgrad, kao i da tužiteljica u Republici Hrvatskoj boravi u statusu stranca na privremenom boravku od 27. kolovoza 2004. do 27. kolovoza 2005. i od 27. kolovoza 2005. do 27. kolovoza 2006. zbog braka s državljaninom Republike Hrvatske.

Isto tako, iz osporenog rješenja razvidno je da je tužiteljica odbijena sa svojim zahtjevom za odobrenje stalnog boravka, uz obrazloženje da institut stalnog boravka podrazumijeva stvarni život stranca u Republici Hrvatskoj, a da je tužiteljica zaokupljena poslovima u trgovačkim društvima R. G. d.o.o. K. i B. d.o.o. u Beogradu, a da u Republici Hrvatskoj boravi u slobodno vrijeme i za vrijeme godišnjeg odmora i blagdana.

Međutim, Sud smatra da osporeno rješenje nije zakonito iz razloga navedenih u obrazloženju ove presude.

Naime, prema zaključku sa sjednice Imovinsko-pravnog odjela od 16. studenoga 2010., za odobrenje stalnog boravka strancu, uz uvjete određene čl. 47. Zakona o strancima, potrebno je da stranac u Republici Hrvatskoj ostvaruje svrhu zbog koje mu je privremeni boravak odobren.

Uvidom u zapisnik o saslušanju tužiteljice od 8. rujna 2005., koji također prileži spisu predmeta, proizlazi da tužiteljica, s obzirom na to da je u

braku s hrvatskim državljaninom, kao i da na adresi u G., Franovići 3a, ima već duže vremena prijavljen boravak, na predmetnoj adresi boravi jedanaest od dvanaest mjeseci u godini.

To tim više što, sukladno citiranoj odredbi čl. 47/1. t. 2. Zakona o strancima, za odobrenje stalnog boravka tužiteljica mora ispunjavati uvjete da je tri godine u braku s hrvatskim državljaninom ili strancem na odobrenom stalnom boravku, a da u Republici Hrvatskoj ima odobren privremeni boravak, koje uvjete, prema podacima spisa predmeta, tužiteljica ispunjava.

S obzirom na sve navedeno ovaj Sud osporeno rješenje ne može ocijeniti zakonitim.«

Presuda, Us-5576/2006-4 od 18. studenoga 2010.

PRIMJENA ODREDBE ČL. 13. ZAKONA O HRVATSKOM DRŽAVLJANSTVU

Čl. 13/1. t. 2. Zakona o hrvatskom državljanstvu (NN 53 /91, 28/92 i 113/93)

Za primjenu odredbe čl. 13/1. t. 2. Zakona o hrvatskom državljanstvu odlučna je činjenica da maloljetno dijete u vrijeme podnošenja zahtjeva za stjecanje hrvatskog državljanstva prirođenjem živi u Republici Hrvatskoj, a da je jedan od roditelja podnio zahtjev za stjecanje hrvatskog državljanstva prirođenjem ili je već prije prirođenjem stekao hrvatsko državljanstvo (zaključak sa sjednice Imovinsko-pravnog odjela od 15. ožujka 2013.).

»Iz podataka spisa predmeta, dostavljenih Sudu uz odgovor na tužbu, proizlazi da je otac tužitelja dana 13. svibnja 2009. podnio zahtjev za primitak u hrvatsko državljanstvo njegova tada maloljetnog sina – ovdje tužitelja, a temeljem odredbe čl. 13. Zakona o hrvatskom državljanstvu. Iz podataka spisa predmeta, dostavljenih Sudu uz odgovor na tužbu, proizlazi da je otac tužitelja M. S. stekao hrvatsko državljanstvo temeljem rješenja Ministarstva od 25. lipnja 1993., koji prileži spisu predmeta, te da je majka djeteta K. S. državljanica Republike Kosovo, što je pak razvidno iz uvjerenja matice rođenih Ministarstva unutrašnjih poslova Republike Kosovo od 19. ožujka 2009., koje prileži spisu predmeta.

Nadalje, tijekom upravnog postupka utvrđeno je da je tužitelju odobren privremeni boravak u Republici Hrvatskoj od 17. travnja 2009. do 21.

rujna 2009. te da je 8. svibnja 2009., prijavio boravište na adresi G. Č., Slavka Čora 33, što je razvidno iz potvrde o prijavi i odjavi boravišta i prebivališta koja prileži spisu predmeta.

Iz obrazloženja osporenog rješenja proizlazi da se tuženo tijelo, odbijajući zahtjev tužitelja, poziva na sudsku praksu Upravnog suda izraženu u odluci od 23. svibnja 2001.

Međutim, prema zaključku o pravnom shvaćanju sa sjednice Imovinsko-pravnog odjela ovog Suda od 15. ožujka 2013., za primjenu odredbe čl. 13/1. t. 2. Zakona o hrvatskom državljanstvu odlučna je činjenica da maloljetno dijete u vrijeme podnošenja zahtjeva za stjecanje hrvatskog državljanstva prirođenjem živi u Republici Hrvatskoj, a da je jedan od roditelja podnio zahtjev za stjecanje hrvatskog državljanstva prirođenjem ili je već prije prirođenjem stekao hrvatsko državljanstvo.

Kako dakle iz podataka spisa predmeta proizlazi da je tužitelj u vrijeme podnošenja zahtjeva dana 13. svibnja 2009. imao odobren privremeni boravak u Republici Hrvatskoj te prijavu adrese, ovaj Sud nalazi da je tuženo tijelo nepravilno postupilo kada je odbilo zahtjev tužitelja za primitak u hrvatsko državljanstvo uz obrazloženje da nije ispunjena pretpostavka stvarnog življenja djeteta u Republici Hrvatskoj u trenutku podnošenja zahtjeva.

Slijedom navedenog, Sud osporeno rješenje ne može ocijeniti zakonitim te nalazi da je povrijedilo zakon na štetu tužitelja.

Stoga će u postupku nakon ove presude tuženo tijelo zahtjev tužitelja razmotriti s obzirom na okolnosti kakve su bile u trenutku podnošenja zahtjeva za primitak u hrvatsko državljanstvo te nakon tako provedenog postupka, uz sudjelovanje tužitelja, donijeti odgovarajuću odluku koja će biti obrazložena sukladno odredbi čl. 98/5. Zakona o općem upravnom postupku (NN 47/09.).«

Presuda, Us-10066/2011-5 od 18. ožujka 2013.

*Marina Katanec**

* Marina Katanec, sudska savjetnica na Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske (court adviser at the High Administrative Court of the Republic of Croatia, e-mail: Marina.Katanec@vusrh.pravosudje.hr)

DISCIPLINSKA ODGOVORNOST RUKOVODITELJA ZA PROPUST U NADZORU DRŽAVNIH SLUŽBENIKA

Čl. 99/1. t. d. Zakona o državnim službenicima (NN 92/05, 107/07, 27/08)

Rukovoditelj je odgovoran za održavanje ciljeva i rokova izvršenja zadataka koje je dodijelio u rad podređenim državnim službenicima te je dužan nadzirati i usklađivati njihov rad.

Iz obrazloženja:

»Pravilno je tuženo tijelo ocijenilo neosnovanim navod tužitelja da nije imao sve pretpostavke za rad, da je radio s ograničenim brojem službenika, odnosno da je riječ o objektivnim poteškoćama u radu. U postupku je utvrđeno da je tužitelj djelatnike Odjela zaduživao neriješenim predmetima iz 2008. i 2009., a nakon toga nije poduzimao nikakvu drugu radnju koja spada u organiziranje i nadziranje rada djelatnika. S obzirom na to da nije bilo kontrole rada po zaduženim predmetima, pravilno upravna tijela smatraju da je riječ o subjektivnim razlozima, a ne objektivnim poteškoćama koje bi spriječile tužitelja da utvrdi jesu li predmeti ažurirani. U prilog tome ide i činjenica da je načelnik Odjela prilikom dodjele zadataka dužan održavati standarde, ciljeve i rokove izvršenja zadataka, procijeniti izvršenje zadataka te nadzirati rad podređenih službenika i usklađivati njihov rad.«

Presuda, Us-13895/2010-8 od 2. listopada 2013.

*Damir Juras**

* Dr. sc. Damir Juras, policijski savjetnik, Ministarstvo unutarnjih poslova Republike Hrvatske, Split (adviser in the Ministry of Internal Affairs of the Republic of Croatia, Split, e-mail: djuras@mup.hr)